

19

20

21

22

Noa kaj la Granda Inundo

Skribita de: Edward Hughes
 Ilustrita de: Byron Unger; Lazarus
 Alastair Paterson

Tradukita de: www.christian-translation.com
 Adaptita de: M. Maillot; Tammy S.

Rakonto 3 de 60

M1914.org

Bible for Children, PO Box 3, Winnipeg MB R3C 2G1 Canada

Permesilo: Vi rajtas kopii aŭ presi ĉi tiun rakonton,
 kondiĉe ke vi ne vendu ĝin.

23

Esperanto

Dio scias, ke ni faris malbonojn, kiujn
 Li nomas peko. La puno por peko estas morto.

Dio amas nin tiel multe, ke Li sendis Sian
 Filon, Jesuo, morti sur Kruco kaj pagi nian punon.
 Jesuo vivis kaj revenis al la Ĉielo! Nun Dio
 povas pardoni niajn pekojn.

Se vi volas deturniĝi de viaj pekoj, diru tion al Dio:
 Kara Dio, mi kredas, ke Jesuo mortis pro mi kaj nun
 vivas denove. Bonvolu eniri en mian vivon kaj
 pardonu miajn pekojn, por ke mi havu novan vivon
 nun, kaj tiam estu kun Vi eterne. Helpu min vivi
 por Vi kiel Via filo. Amen. Johano 3:16

Legu la Bibliion kaj parolu kun Dio ĉiutage!

Noa estis homo, kiu adoris
 Dion. Ĉiuj aliaj malamis
 kaj malobeis Dion. Unu
 tagon, Dio diris ion ŝokan.
 Mi detruos ĉi tiun malbonan
 mondon," Dio diris al Noa.
 "Nur via familio
 estos
 savita."

Dio avertis Noan, ke granda inundo venos
 kaj kovros la teron. "Konstruu lignan
 keston, ŝipon sufiĉe grandan por via
 familio kaj multaj bestoj," Noa
 estis ordonita. Dio donis al
 Noa ĝustajn instrukciojn.
 Noa okupiĝis!

1

2

Homoj probable mokis, dum Noa klarigis kial li faris keston. Noa daŭre konstruis.

Li ankaŭ daŭre diris homojn pri Dio. Neniu aŭskultis.

3

Noa havis grandan fidon. Li kredis Dion, kvankam pluvo neniam antaŭe falis. Baldaŭ la arkeo pretis esti ŝarĝita per provizoj.

4

Nun venis la bestoj. Dio unigis sep el iuj specioj, du aliajn. Birdoj grandaj kaj malgrandaj, bestoj etaj kaj altaj eniris la keston.

5

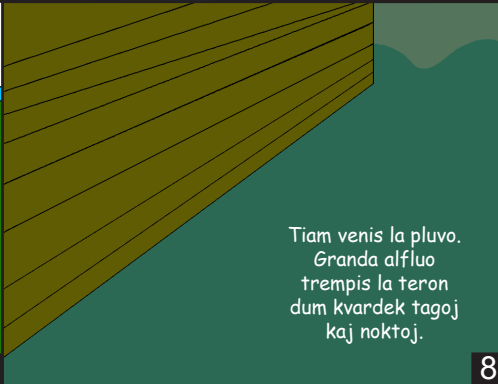
Eble la homoj kriis insultojn ĉe Noa dum li ŝarĝis la bestojn. Ili ne ĉesis peki kontraŭ Dio. Ili ne petis eniri la keston.

6

Fine, ĉiuj bestoj kaj birdoj estis surŝipe. "Venu en la kesto", Dio invitis Noan. "Vi kaj via familio." Noa, lia edzino, liaj tri filoj kaj iliaj edzinoj eniris la keston. Tiam Dio fermis la pordon!

7

Tiam venis la pluvo. Granda alfluo trempis la teron dum kvardek tagoj kaj noktoj.

8

Inundaj akvoj verŝiĝis super urboj kaj vilaĝoj. Kiam la pluvo ĉesis, eĉ la montoj estis sub akvo. Ĉio, kio spiris aeron, mortis.

9

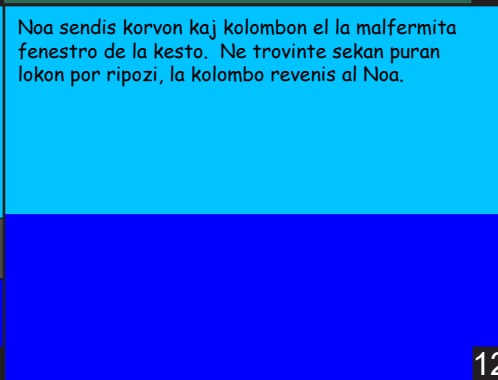
Dum la akvoj leviĝis, la arkeo flonis supre. Eble estis malhele interne, eble malakra, kaj eble eĉ timiga. Sed la kesto ŝirmis Noa de la inundo.

10

Post kvin monatoj de inundo, Dio sendis sekigan venton. Iom post iom, la arkeo ripozis alte en la montoj Ararato. Noa restis interne kvardek aliajn tagojn dum la akvo malleviĝis.

11

Noa sendis korvon kaj kolombon el la malfermita fenestro de la kesto. Ne trovinte sekan puran lokon por ripozi, la kolombo revenis al Noa.

12

Semajnon poste, Noa denove provis. La kolombo revenis kun nova olivfolio en sia beko. La sekvan semajnon Noa sciis, ke la tero estis seka ĉar la kolombo ne revenis.

13

Dio diris al Noa, ke jam estas tempo forlasi la keston. Kune Noa kaj lia familio malŝarĝis la bestojn.

14

Kiel dankema Noa devas senti sin! Li konstruis altaron kaj adoris Dion, kiu savis lin kaj lian familion de la terura inundo.

15

Dio donis al Noa mirindan promeson. Li neniam plu sendus inundon por juĝi homan pekon.

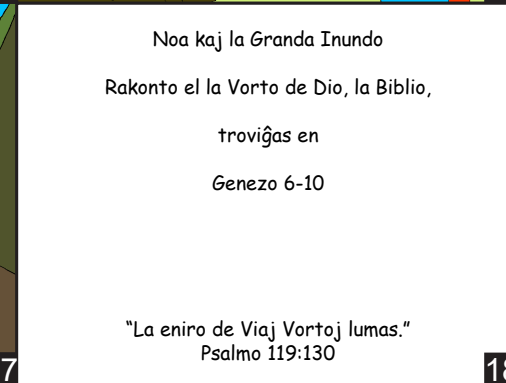
Dio donis grandan memorigon pri Lia promeso. La ĉielarko estis la signo de la promeso de Dio.

16

Noa kaj lia familio trovis novajn komencojn post la inundo. Kun tempo, liaj posteuloj repelis la tutan teron. Ĉiuj nacioj de la mondo venis de Noa kaj liaj filoj.

17

Noa kaj la Granda Inundo

Rakonto el la Vorto de Dio, la Biblio,

troviĝas en

Genezo 6-10

"La eniro de Viaj Vortoj lumas."
Psalmo 119:130

18